

Stockholm den 20 januari 1939.

/Konfidentiellt!/
x55

Kära Olle,

Hur skulle jag kunna känna mig sårad av ett öppet och ärligt uttalande av Din mening i fråga om de tyska novemberdåden mot judarna! Jag finner det mänskligt, humant och naturligt, ja ridderligt att Du måste känna Ditt hjärta blöda inför Ditt eget folks lidanden. Jag delar också Din uppfattning i allt Du säger i Ditt brev och yttrade dagen efter excesserna att jag fann all grymhet mot mänskör avskyvärd. Du säger: "är det i överensstämmelse med något moraliskt krav att tala om det som är gott, men tåga stilla om det som är ont." - detta med avseende på min inställning till Tyskland.

Då jag skrivit min bok "Tyskland och världsfreden" utlovades mig att dess tyska upplaga skulle anbefallas till alla tyska organisationer och Büchereinen. Det finns 260,000 sådana och jag beräknade därför en inkomst /med $16 \frac{2}{3} \%$ per sålt exemplar, boklädspris 6 RM / av 260,000 RM för den tyska upplagan. Sedan censuren läst översättningen begärde den att de för judarna sympatiska sidorna skulle strykas, ity att boken eljes icke fick komma ut. Jag svarade att icke ett ord fick strykas och boken har ännu i dag icke kommit ut. Alltså teg jag icke stilla, vare sig 1937 eller 1938. Och i måndags då jag hade att i Svensk-Tyska föreningen i korthet avtacka v. Papen yttrade bland världens önskemål för år 1939 bl.a.: "Wir wünschen und hoffen dass die Minorität in Deutschland, das leidende Volk, mit Milde und Würde behandelt werden wird."

Jag frågade sedan v. Papen vad han tänkte om denna passus och han svarade: "Vorzüglich. Jedes Wort wird dem Führer berichtet."

Hittills har jag icke träffat en tysk, som gillat den 10 november. En tysk dam, med ett mycket känt namn, för tillfället här på ett kort besök, sade mig i går: "Darauf hat Deutschland Milliarden verloren - ach diese Dummheit, diese schreckliche Dummheit, die Deutschlands ansehen in den ganzen Welt vollständig verdirbt."

Vad skulle följden bli om jag i alla tidningar toge i med hårdhandskarna? Jag skulle överföras till den svarta listan över Tysklands fiender och mitt namn och mitt ord skulle med ett slag gå förlorat i Tyskland. Vad skulle jag vinna därpå? Att min stämma sedan alltid bleve en ropandes röst i öknen. Genom att gå fram med klokhet och takt, utan att sära de ledande i den totalitära staten räddar jag mitt inflytande och kan vid lämpliga tillfällen säga min mening.

I sammanbrottets och Weimarrepublikens dagar voro nog många mäktiga judar icke att räkna bland Guds bästa barn. Om den makt de eftersträvade och den roll de spelade och som var en fara för germanernas framtid - därom säges aldrig ett ord och likväl förklarar denna makt-hunger i hög grad det hat som nu gått ut över dem.

Varför löses aldrig judeproblemet? Och varför tillåter vår nådiga överhet judar i växande antal att flytta in till Sverige? Sker det blott för att i tidens fullbordan skänka även oss välsignelsen av en antisemitisk stormvåg eller sker det blott som en psykologisk reaktion mot d. 10 november vilken går ut på att reta Tyskland. Den hållning vår press intager är olycklig. Hade vi ett starkt försvar vore det ingen fara, men som det nu är ställt är det farligt för vårt land att pressen retar Tyskland. Och skulle under ett nytt världskrig olyckan nå även oss, så

bleve judarnas öde icke avundsvärt.

Ännu en gång tack för Din ridderlighet och Ditt öppna och ärliga sinnelag och för Din vänskap som följt med Dig hem över de atlantiska vågorna!

Din mycket tillgivne

Sven Peters